

беше някога?... Мъчеше да си припомни нещо, но мислите му се късаха като прогнило сукно и чезнеха. Оставаше смътното усещане за онова, което беше и което няма да се върне. Нови дни настъпиха. Тревожни и кървави. Натегна живота и хората се озлобиха. Осиромашяха и забравиха добро и чест. Дадеш му десет, дадеш мдвадесет овце, заплатиш му да ги пасе и гледаш, мъкне кожата им и дума — умряха. Умират — знае го това Кръстан, но не до толкоз . . . Мамят всички . . . и чужди и свои — дотежа им. . . .

През лятото бурените буйнаха, гъсеници и червеи полумиха клони и плодове. Стана тъмно, хладно и страшно. Пълзяха костенурки, скачаха жаби и дълги водни змии често се извличаха на припек въ копривата на горния край. Попови прасета проядоха коренчетата на краставиците, а къртици изровиха огнищата на дините и на пъпешите.

— Прибери се, тейко, не си вече за тук — убеждаваше го синът.

— Добре ми е мене — мърмореше Кръстан — иди си! . . . и се унасяше пак.

— Виж се, заприличал си на светец, ще пукнеш тука та няма и кой да те види . . . за срамотите гълчеше го тросното старата.

Стареца като че ли не чуваше, гладеше лъскавата козина на кучето и думаше:

— Влашко, яж, яж . . .

Влашко ядеше, разхождаше се и растеше. Две години вече той обикаляше градината съ гордо вирната опашка и дереше кожата на всички свои събратя, които смееха да проникнат вътре. Често пъти, когато Кръстан се унисаше и го забравяше, той пълзеше муцуната си въ лицето му, близваше го и го гледаше съ едрите си сиви очи.